

PORIN KIRKKOSANOMAT

KEVÄTNUMERO

1 - 1976

Katulähettyksen veteraani: Pullakirkossa koetaan yhteys

Kustaa Alhonpää on toiminut jo kolme vuosikymmentä pullakirkon työntekijänä ja puhujana monissa katulähetystilanteissa.

Kirkollisissa ilmoituksissa viikoittain vilahteleva pullakirkko on tullut tutuksi porilaisille jo vuosien ajoilta. Tämä Mikonkadun sunnuntai-aamun hartaus on saanut auttaa monta ihmistä uuden elämän alkuun. Samalla moni on saanut kutsun auttaa muita vaikeuksissa olevia lähimmäisiään, kertoo 30 vuotta katulähettyksessä toiminut Kustaa Alhonpää.

Työ on vapaaehtoista

Katulähetystyö on alkanut Porissa kristittyjen yhteisenä haluna auttaa alkoholisteja, vankeja ja heidän omaisiaan sekä yleensä niitä, jotka ovat joutuneet elämäntilanteessaan syviin vaikeuksiin. Vapaaehtoisia työntekijöitä tuli mukaan työn ollessa alussa, lähes 60. Suurelta osin vieläkin pullakirkon pitäjät koostuvat vapaaehtoisista työntekijöistä. Porin Diakonia ry kutsui liki kolmekymmentä vuotta sitten työntekijäkseen Kustaa Alhonpää. Hänellä ei ollut työhön varsinaista koulutusta, mutta kokemusta sitäkin enemmän ollessaan entinen alkoholisti. Hän oli saanut kutsun katulähetyskokoukseen, jonka jälkeen hänen

elämänsä muuttui. Kustaan tehtäväksi tuli nyt kertoa elämän uudistajasta, Kristuksesta, entisille tovereilleen. Kustaan tarina vaikutti syvästi moniin, jotka ihmetelivät hänessä tapahtunutta muutosta. Alhonpää esitti Diakonia ry:n johtokunnalle sunnuntai-aamuisin pidettävistä hartaushetkistä kodittomille, irrallista elämäntapaa viettäville. Ajatus sai kannatuksen ja työ on jatkunut Mikonkadun huoneistossa tähän päivään. Pullakirkko on jumalanpalvelus, jossa koetaan yhteyttä. Nimensä se on saanut siitä, että jumalanpalveluksen alussa on kahvitarjoilu. Kirkossa kävijät ovat kyllä nykyisin laajemmista piireistä, mutta yleensä niitä, jotka eivät käy muissa seurakuntatilaisuuksissa.

Työ on ennakkoluulotonta

Pullakirkkoon ja muihin katulähetystilanteisiin tulutta joukkoa ei valikoida. Niinpä ne jotka tulevat, kokevat siellä olonsa turvalliseksi. Heiltä ei vaadita mitään. Monet heistä janoavat parempaa, kyselevät, etsivät ja keskustelivat työntekijöiden kanssa. Keskustelut eivät aina ole niin hengellisiä,

vaan ne sivuavat inhimillistä elämää monipuolisesti. Kustaa Alhonpään mielestä alas sortunut ihminen hyvin harvoin kykenee nousemaan omin avuin. Tarvitaan Jumalan antamaa uudistusta. Erilaisiin vaikeuksiin joutuneiden parissa tehtävä työ ei ole massatyötä, vaan siinä pyritään kohtaamaan ihminen juuri siinä elämäntilanteessa, mihin on jouduttu.

Luottamus on edellytys

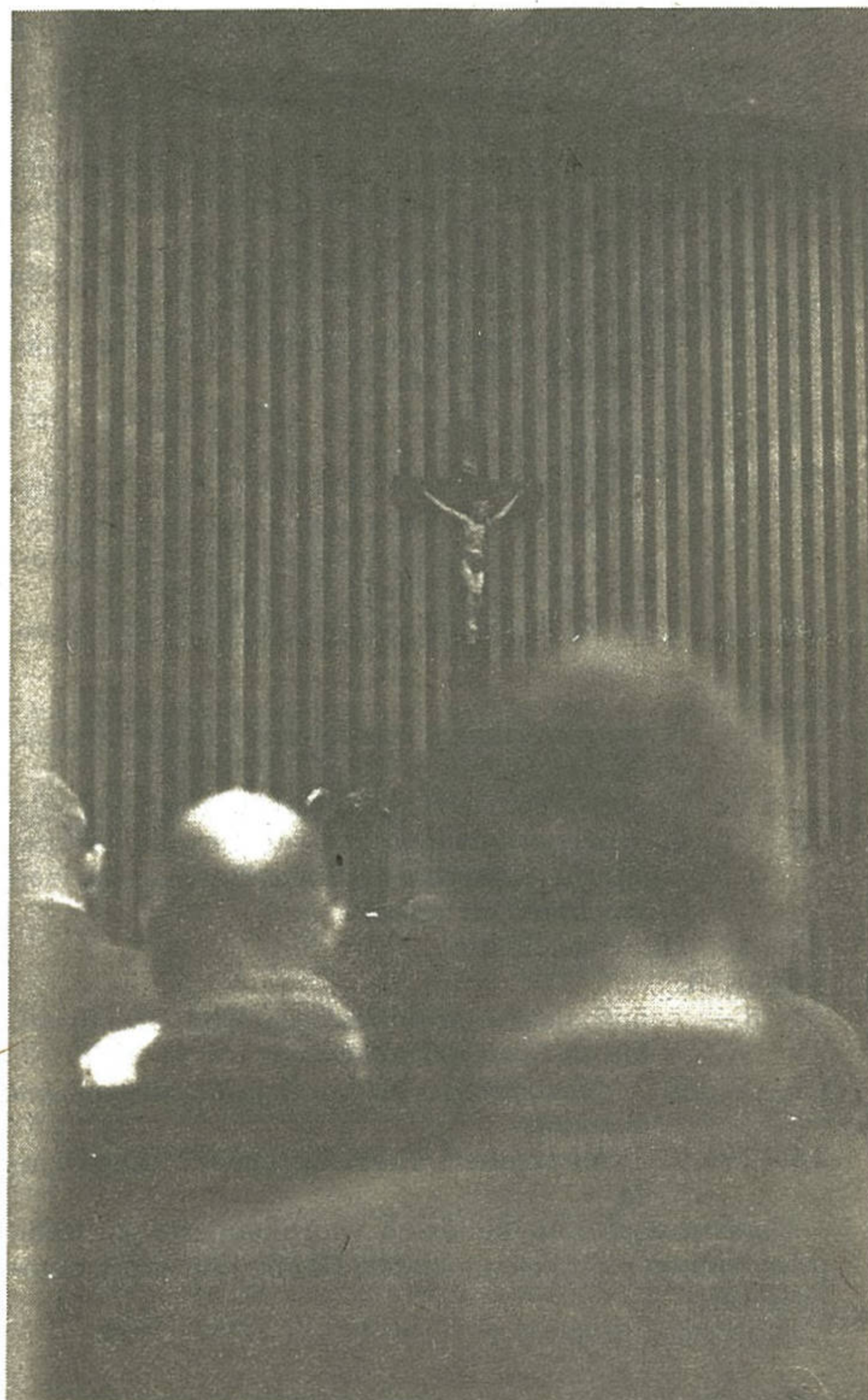
Katulähetystyöntekijän avuja ovat avoimuus, aitous ja luottamus, joita tarvitaan yhteyksien luomiseen. Tämä seurakunta kaipaa yksinkertaista, lyhyttä ja keskeistä sanaa Kristuksesta. Kustaa Alhonpään sanoista huokuu rukouksen merkitys kannattavana voimana. Pullakirkko on muodostunut katulähetyskokouksien ohella keskeiseksi kokoontumiseksi, johon etsiytyvät erilaisten vaikeuksien kanssa kipuilevat ihmiset, jotka elävät irrallaan muusta seurakuntatoiminnasta, mutta jotka kokevat tämän omaksi ainutlaatuiseksi seurakuntakokoukseksi. Pullakirkko kokoontuu taas ensi sunnuntaina kello 9 Mikonkatu 8 B:ssä.

Diakoniakeskus suunnittelee asuntokotitoimintaa

Asuntokotitoiminnan suunnittelu liittyy Porin kaupungin, A-klinikan ja seurakuntien yhteistoimintaan päihteiden väärinkäyttäjien hoitoketjun luomiseksi.

Porin seurakuntien diakoniakeskuksen johtokunnan kokouksessa oli jälleen esillä työjaoston ehdotus asuntokotitoiminnasta. Toiminta tulisi palvelemaan kodittomia miehiä ja naisia, sekä niitä, jotka kuntuutukseen tarvitsevat yksilöllisemmän asumismuodon. Asiaa valmistellaan ja kehitetään edelleen.

Kokouksessa toimi puheenjohtajana lääninrovasti Voitto Vuola, joka valittiin edelleen tehtävänsä, varapuheenjohtajana toimii kirkkoherra Aulis Karén. Työjaostoon tuli seurakuntasisarten edustajaksi Inari Virtanen, muiksi jäseniksi Osmo Mäenpää ja Väinö Kätkä. Vankila katulähetys- ja romaanijaosto jäi viime vuonna valitsematta. Jaostoon valittiin vuosiksi 1976-1978 Mikko Orjala, Otto Syrjä, Pauli Toivonen, Antero Lehtimäki, Esko Rosendahl ja Inari Virtanen.

Pullakirkko on toisenlainen jumalanpalvelus. Sen osanottajat eivät yleensä käy muissa seurakuntatilaisuuksissa; he kokevat tämän tilaisuuden omana seurakuntakokouksenaan.

Tässä numerossa:

- Yhteisvastuukeräyksestä
- Päiväkerhotoiminnasta
- Lähiöseurakunnasta
- Jehovan todistajista
- Pullakirkosta
- Lapsen leikeistä

JUNNILAN KESÄ 1976

Porin seurakuntien Reposaaressa pidettävälle leireille ilmoittautuminen tapahtuu diakoniakeskuksesta, kirkkoherranvirastoista ja seurakuntasisarilta saatavilla ilmoittautumiskaavakkeilla 15. 5. 1976 mennessä. Kuuden vuorokauden leiristä peritään 10 markan osanottomaksu, joka suoritetaan leirikutsun yhteydessä lähetettävällä postisiirtolomakkeella.

Diakoniakeskuksen johtokunta valitsee leiriläiset ja syksyllä tehdyn päätöksen mukaan jokaiselle leirille voidaan ottaa 60 osanottajaa. Sama henkilö ei voi osallistua kuin yhdelle virkistysleirille. Äidit voivat ottaa mukaan alaikäiset lapset, joiden hoito ei muuten järjesty. Lasten lähettäminen leirille esim. isovanhempien mukana ei ole toivottua. (Edellinen ei koske perheleirejä.)

TOUKOKUU

- 04.-09. 5. Yksinhuoltajien leiri n. 20, Inari Virtanen, Ilona Rasila
11.-18. 5. Mielenterveysleiri, Soili Korpela, Otto Syrjä
21.-23. 5. Nuorten pariskuntien perheleiri, V. Levomäki, K. Sundell
25.-30. 5. Eläkkeellä olevien pariskuntien leiri, Kirsti Korpela, Anja Harju

KESÄKUU

- 01.-06. 6. Vanhusten leiri, Sinikka Orjala, Kaarina Hyttinen
08.-13. 6. I äitileiri, Maija-Liisa Sahakari, Aili Nummi
15.-20. 6. II äitileiri, Laina Lakso, Ritva Eskelinen
22.-27. 6. III äitileiri, Marjatta Aarmos, Maija-Liisa Halme

29. 6.- 4. 7. IV äitileiri, Helmi Ylijoki, Soile Korpela

HEINÄKUU

- 06.-11. 7. Kehitysvammaisten perheleiri, Maija-Liisa Halme, Aili Nummi
13.-18. 7. Siviiliinvalidien leiri, Helmi Ylijoki, Otto Syrjä
20.-25. 7. Näkövammaisten perheleiri (Porin rovastikunta), Raili Rosendahl, Marjatta Teppo
27. 7.- 1. 8. Kuurojen perheleiri (Porin rovastikunta), Elvi Hokkanen, Aili Riihimäki
27. 7.- 1. 8. Perheleiri epileptikoille, Kosti Karakoski

ELOKUU

- 03.-08. 8. Sotainvalidien perheleiri, Laina Lakso, Mikko Orjala
10.-15. 8. Vanhusten leiri, Anja Harju, Kirsti Korpela
17.-22. 8. Leiri porilaisille reumavammaisille, Sirkka-Maija Silfverberg (Ilona Rasilan sijainen tai Inari Virtanen)

- 23.-29. 8. Hiisi-Säätiö

SYYSKUU

31. 8.- 5. 9. Sotaveteraanien perheleiri, Otto Syrjä, Maija-Liisa Sahakari
07.-12. 9. I miestenleiri, Mikko Orjala, Maija-Liisa Sahakari
14.-19. 9. II miestenleiri, Inari Virtanen, Mikko Orjala

Osanottomaksuna kuudesta vuorokaudesta peritään johtokunnan päätöksen mukaan 10 mk. Lähempiä tietoja antaa:

**Porin seurakuntien
diakoniakeskus**
**Antinkatu 22, puh. 14 107
tai 16 319**

Jumalanpalveluksessa kävijöiden määrä kasvoi viime vuonna Teljässä

Jumalanpalveluksessa kävijöiden määrä kasvoi maassamme viime vuonna 1,7 prosentilla edelliseen vuoteen verrattuna, ilmenee Kirkon tutkimuslaitoksen laatimasta selvityksestä. Sen mukaan päiväjumalanpalveluksiin osallistui vuonna 1974 lähes 6,4 miljoonaa henkilöä.

Vielä voimakkaammin kuin jumalanpalveluksiin osallistuminen, on kaupungeissa kasvanut kirkossa pidettyihin muihin yleisiin tilai-

suuksiin osallistuneiden määrä. Tavallisin kävijämäärä säännöllisesti toimivissa seurakunnallisissa piireissä ja ryhmissä on kaupungeissa 2,3 prosenttia ja maaseudulla 5,7 prosenttia koko väkiluvusta. Porin Teljän seurakunnan jumalanpalveluksessa kävijöiden määrä kasvoi edelliseen vuoteen verrattuna 10 prosentilla. Jumalanpalveluksia pidettiin Teljän kirkossa 68, joihin osallistui 22.651 henkilöä. Jumalanpalvelusta kohden tämä määrä on 331 henkilöä. Ehtoollisjumalanpalveluksia vietettiin 39, joihin osallistui 4.872 henkilöä, keskimääräisesti ehtoollisella kävijöitä oli 125.

Jehovan todistajien opin tarkastelua

Heti aluksi on todettava jotakin yleistä ja periaatteellista. Tyypillistä Jehovan todistajille on vedota opeissaan ja todisteissaan inhimilliseen järkeen. Esimerkiksi oppia Jumalan kolmiyhteydestä he sanovat jätettömäksi, samoin opetusta iankaikkisesta kadotuksesta. Vaarallinen harha on juuri siinä, että ihmisen äly, järki asetetaan jopa Jumalan sanan yläpuolelle. Oheisessa artikkelissa Suomen Raamattuopiston kanttähtäyksen johtaja, pastori Seppo Norjanen selvittää, mistä on kysymys Jehovan todistajien opissa.

Kautta kristikunnan on esiintynyt harhaopeja, jotka ovat nojanneet inhimillisiin järjenpäätelmiin. On unohtettu ensinnäkin se tosiasia, että myös järki turmeltui syntiänsä mukaisesti ja koko ihmisen tahto suuntautui pahaan. Toiseksi: itse Jumalaa syytetään jätettömyydestä, koska ihminen ei pysty niitä järjellään hyväksymään. Mitä Jeesus sanoikaan: "Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille." Jehovan todistajat sekoittavatkin toisiinsa käsitteet järjetön ja ylijärjellisen. Uskonasiat eivät ole järjettömiä, mutta usein kyllä ylijärjellisiä (yli inhimillisen järjen käyvä). Tämä pitää paikkansa niin kolminaisuusoppiin kuin moneen muuhunkin uskonoppiin nähden. Herra sanoo: "Sillä minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne minun teitäni." (Jes. 55:8). Siksi väittely Jehovan todistajien kanssa käy usein hedelmättömäksi, koska he vetoavat aina järkeen eivätkä ota varten sanaa: "Hengelliset asiat on selvitettävä hengellisesti" (1. Kor. 2:13, 14).

Jehovan todistajat pitävät kolminaisuusoppia kirkon keksintönä

Ilmeellinen ristiriita näkyy siinä, että samalla kun Jehovan todistajat puolustavat Raamatun arvovaltaa vetäen tarkoituksella esiin kirkkomme piirissä esiintulleita Raamatun repiviä teologioita, virheitä, yksityisten teologioiden lausuntoja jne. (mitkä todella ovat olemassa), edustavat kuitenkin itse mitä selvintä järjeiteologiaa. Raamatun luetaan juuri niin kuin järki haluaa sitä luettavan. He yrittävät ratkaista asian järjen ja matematiikan turvin. Sen mukaan kolmiyhteyteen Jumalan uskovilla on kolme Jumalaa. Raamatussa ei todellakaan esiinny sanaa kolminaisuus, mutta sisällöltään se tulee useasti esille. Ylistäessään lapsenmielisyyttä Jeesus sanoo juuri tässä yhteydessä: "Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni, eikä kukaan muu tunne Poikaa kuin Isä, eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahdot hänet ilmoittaa." (Matt. 11:27). Jeesus sanoo myös: "Minä ja Isä olemme yhtä" (Joh. 10:30). Kastekäskyssä "käsketään kasteamaan Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen" (Matt. 28:19). Apostolinen toivotus kuuluu: "Herran Jeesuksen Kristuksen armo, Isän Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkein teidän kanssanne" (2. Kor. 13:13). Siis jo varhain alkuseurakunnan elämässä uskottiin yhteen Jumalaan, joka on ilmoittanut itsensä kolmena persoonana. Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä. Miten tämän käsittää ihmisen järki, sitä ei tässä kysytäkään, vaan uskoa Jumalan ilmoitukseen. Vanhastaan tätä asiaa on pyritty helpottamaan kuvaamalla

tasasivuinen kolmio. On yksi kolmio, mutta sillä on kolme sivua. Keskelle on saatettu vielä kuvata Jumalan kaikkinäkevä silmä. Jehovan todistajat kieltävät siis tämän kuvan. Mitä muuta tästä harhasta seuraa? Jeesus ei ole silloin Jumala vastoin Raamatun sanaa: "Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän" (Joh. 14:9). Hän onkin heidän mukaansa luotu olento. Raamatun mukaan Jeesus oli Isän luona jo ennen kaiken luomista (Kol. 1:16, Heb. 1:2). Luotu olento ei voi olla Poika. Meidän on kartettava tällaista harhaopea. "Kuka ikinä kieltää Pojan, hänellä ei ole Isääkään" (Joh. 2:23).

Jehovan todistajien mukaan Jeesus nousi kuolleista vain henkisesti

Juuri tätä opettaa järjeiteologia. Mutta eikö tässä ole suloinen sekamelska ja epä johdonmukaisuus, jos toiset ihmeet hyväksytään, toisia ei. Kuka määrää rajat? Ilmeisesti taas se järki! Raamattu todistaa ruumiillisesta ylösnousemuksesta (Luuk. 24:39-43, Joh. 20:24-31, 1. Kor. 15:13-20), johon mekin uskon kautta Jeesukseen pääsemme. Siitä kirkastetusta ruumiista, jossa Jeesukselle kävi mahdolliseksi ilmestyä suljettujen ovien taakse ja vieläpä yhtähaavaa monille veljille, on annettu havainnollinen selitys (1. Kor. 15:35-49). Herran tullessa elävät ja odottavat muuttuvat (1. Kor. 15:50-53). Kuka kehtaa sotia näin selviä Raamatun sanoja vastaan? Edelleen on todettava, että Pyhä Henki on Jehovan todistajille persoonaton voima. Huomaamatta uskova luterilainenkin käyttää Hänestä puhuttelusanana "se". Pyhä Henki on kuitenkin Jumala, Hän, joka toimii seurakunnassa. Hän tuli sen jälkeen, kun Jeesus oli mennyt taivaaseen. Raamattu käyttää Pyhästä Hengestä persoonallisia nimiä ja puhuu persoonallisista tehtävistä. (Opettaja, Puolustaja, Lohduttaja, Pyhä Henki voidaan tehdä murheelliseksi jne.). Hän kirkastaa Jeesuksen Kristuksen ja jakaa Jeesuksen omasta (Joh. 16:14-15). Me voimme siis sanoa: Jumalasta. Pyhä Henki opettaa tuntemaan Jeesuksen, ja Jeesuksessa me opimme tuntemaan Isän. Ilmeellisen, yli järjen käyvä viisaus onkin Jeesuksen sanoissa: "... ja me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan" (Joh. 14:23). Joka pyhä lausuessamme yhteen ääneen uskontunnustuksemme, lausumme paljon laeista, jota järki ei selitä, mutta joka aukeaa uskon kautta. On vaarallista seurata ihmisten järjenpäätelmiä!

Luku 144.000 on mielivaltaisesti tulkittu

Jos luemme tuon kohdan Ilmestyskirjasta, jossa em. luku mainitaan (Ilm. 7:1-8), niin siinä me huomaamme puhuttavan sinetöidystä juutalaisista, 12 000 jokaisesta sukukunnasta! Jumalalla on heitä varten lopunajalla tehtävä, jota emme pysty ilmoituksen puuttuessa yksityiskohtaisesti selittämään. Miksi on jätetty sanomatta, että tässä puhutaan juutalaisista? Miksi ei ole luettu sanaa välittömästi em. kohdasta eteenpäin? Siinä puhutaan siitä suunnattomasta joukosta (ei-juutalaiset, pakanakristityt), joka seisoo Karitsan edessä. He ovat tulleet suuresta ahdistuksesta ja heitä johdetaan elämän vetten lähteille. Samassa yhteydessä puhutaan, että he ovat sekä Karitsan edessä että Jumalan valtaistuimen edessä, ei siis enää tämän maapallon päällä (Ilm. 7:9-17)! Puuttumatta tässä yksityiskohtaisiin aikalaskelmiin (näihin on toki muuallakin vastoin

Raamatun sanaa langettu) on Jehovan todistajien opista tältä kolmista tiedettävä seuraavaa: taivaallisen seurakunnan lopullinen lukumäärä on Jumalan määräykseen mukaan 144 000, ja se on hallitseva joukko taivaassa. Tämä luku on jo tullut täyteen ja siihen kuuluvia elää vielä keskellämme. Taivaan ovi suljettiin v. 1931 (kokous julistettiin suljetuksi). Mistä he tämän tietävät? Se suuri Ilmestyskirjan mainitsema joukko muodostuu Kristuksen muista lampaista, jotka Vartiotorneuseuran "pelastusarkissa" varjeltuvat Harmagedonin kauhuja läpi tuhatvuotiseen Jehovan valtakuntaan. Näin he opettavat. Älkäämme uskontoa heitä! Jeesus Kristus tulee pian, mutta vielä on taivaan ovi auki kaikille katuville syntisille! Voi meitä jos olemme taivaan oven tukkijoita!

Jehovan todistajat pitävät puhetta iankaikkisesta kadotuksesta mielettömänä

He sanovat, että se on: 1. epäraamatullinen, 2. järjetön, 3. Jumalan rakkauden vastainen, 4. ristiriidassa oikeudenmukaisuuden kanssa. Tätä väitetään siitä huolimatta, että juuri Jeesus Kristus itse puhuu siitä niin paljon. Hän tietää, mistä kauheasta Hän tuli meidän pelastamaan. Jehovan todistajille hauta = tuonela. Sielu ei ole missään odotuspaikassa odottamassa ruumiiseen yhdistämistä (kuten me uskomme), vaan ihminen on siinä kuten eläinkin. Haudasta ihmiset herätetään tuhatvuotiseen valtakuntaan, mutta jos ovat sitenkin tottelemattomia, he joutuvat lopulliseen tuhoon tulijärven pohjalle. He häviävät olemattomiin. Heidän mukaansa ei siis ole ikuista vaivaa. Toisin Raamattu (esim. Matt. 25:41, 46). Olemattomiin häviämisen on kyllä yleisuskonnollista ja luonnolliselle ihmiselle mieluista ajateltavaa (itsemurhaajan harkittu pako olemattomuuteen tarvitsematta vastata mistään), mutta se on jälleen Raamatun totuuden halveksimista. Jumala ei kysy meidän järkemme mielipiteitä. Kaikkia kutsutaan pelastukseen. Jos ihmisen hylkää kutsun, niin ei kai se ole Jumalan syy. Väiksin hän ei ketään pelasta. Ei hän myöskään ketään kiusaa, vaan aluksi perkele ja sitten kadotuksessa jo se, että on joutunut Jumalasta peruuttamattomasti eroon. Mikä kauhu ja tuska kuvastuukaan Jeesuksen sanoista ristillä: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit" (Matt. 27:46)? Jo Vartiotorni-lehden kannessa oleva matemaattisen tarkasti piirretty torni sakaroinen kuvaa erinomaisesti myös liikkeen sisäistä ajattelua. Kaikki täytyy pystyä selittämään järjellisesti. Kysytään esim.: jos Jeesus kerran oli Jumala ja riippui ristillä, niin missä sitten Jumala oli, taivaassa vai...? Niinpä niin, miten järjelläsi selität sanan: "Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa" (2. Kor. 5:19)? Saat kysyä järjelläsi: Missä on Jumala, mihin mahtuu taivas, mihin helvetti jne. Jumalan ilmoitus on ehdoton. Siihen ei tarvita ihmisen kommentteja eikä korjauksia, vaikka hän paljon joutuisikin ajattelemaan.

Lopuksi on todettava, että

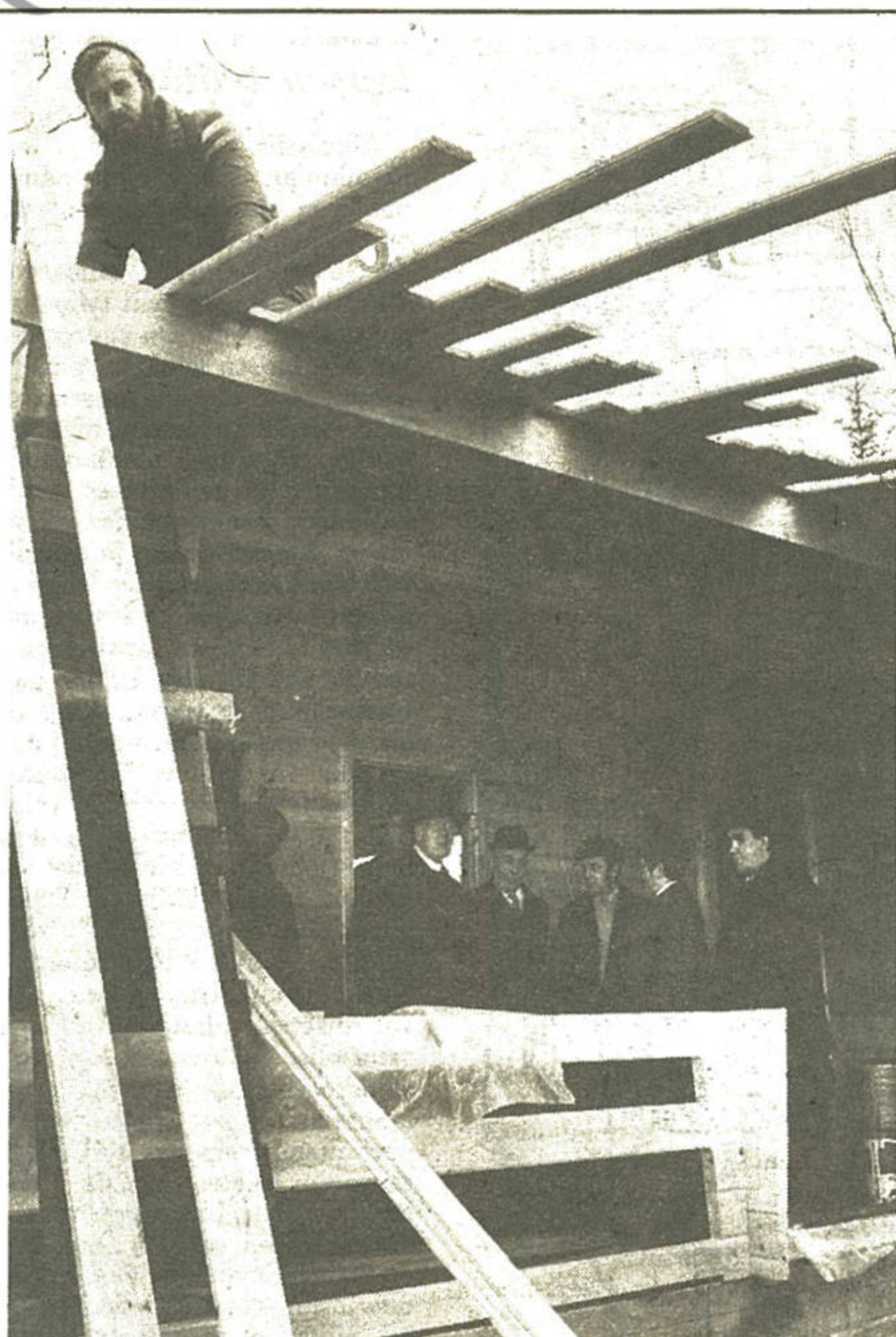
Jehovan todistajilta jää tajuamatta Jumalan ilmoituksen kehittyminen kohti täydellisyyttä, Kristusta. He eivät näe esim. Vanhan Testamentin valoa oikeassa suhteessa. Siellä on nähtävissä "tulevaisen hyvän varjo" (Heb. 10:1). Siksi he esim. perustelevat maailman ikuisuutta joihinkin Vanhan Testamen-

KIRKKO PORISSA

tin kohtiin: "Maa pysyy iäti" (Srn. 1:4, Ps. 104:5), ajattelematta asiayhteyksiä ja taustaa (iäti = pitkä aika) ja jättävät kylmästi huomioimatta Uuden Testamentin monet maininnat siitä, kuinka taivas ja maa katoavat, ja luodaan uudet taivaat ja uusi maa (Matt. 24:35, Ilm. 21:1). Uusi Testamentti Jeesuksessa Kristuksessa on ilmoituksen huippu ja lopullinen valo. Vetä-mällä esiin ajatuksia irrallisina, saadaan tukea (ja on saatu) vaikka minkälaisille opeille.

Vielä joku voi kysyä: Mikä on Jehovan todistajien pelastus? Olemme todenneet, että vain pieni joukko pääsee taivaaseen, suurempi sen sijaan 1000-vuotiseen valtakuntaan. Jos siihen tyydyt ja tyydyttävä on, koska ovi on suljettu, niin valtakuntaan pääset, kun menet "pelastusarkkiin" sisälle, ts. omaksut täysin järjestön ajattelutavan ja opit. Kaikki muut hengelliset tai maalliset organisaatiot (myös valtio) ovat perkeleestä. Hä-märäksi jää, mitä se henkilökoh-tainen pelastus on, ja siinä onkin heidän heikko kohtansa. Yhtä hy-vinhän sitä voisi hypätä "kirkkove-neeseen" ja siinä ulkonaisesti hy-vin eläen seilata perille. Mutta mis-sä on se omakohtaisesti uskolla omistettu Jeesuksen veren voima ja sen jokapäiväinen ylistäminen sekä siitä eläminen? Vain Jumalan san-nan kautta toimiva persoonallinen Pyhä Henki voi tehdä pelastuksen mahdolliseksi. Silloin "Henki itse todistaa meidän henkemme kans-sa, että olemme Jumalan lapsia" (Room. 8:16). Ilman Häntä on kaikki inhimillisen järjen avulla ta-pahtuva kuin ajelehtimista kohti onnettomuutta. "Ja tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raama-tun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä (2 Piet. 1:20)". "Raamattua on selitettävä Raamatulla" (Luther).

Seppo Norjanen

Lyttylässä sijaitsevan seurakuntien leirikeskus Ilmolan uusi sauna on valmistumassa. Ilmolassa pidetään kesäisin monia varhaisnuori-so- ja nuorisotyön leirejä, jotka saavat tulevana kesänä kokeilla uuden saunan makoisia löylyjä. Saunarakennuksessa on myös takka-huone, jonka tiloja voidaan käyttää pienryhmätarkoituksiin. Kuvam-me on piispantarkastuksen ajoilta, jolloin arkkipiispa seurueineen tutustui Ilmolaan. Katolla yksi rakentajista, Kalevi Jokinen viimeistelemässä kattolaudoitusta.

Kyllä Jeesuskin valmisti viiniä

"Valmistihan Jeesuskin viiniä, joten ei viininjuonti voi pahasta olla." Näin saatat puolustautua ja juoda pääsi täyteen, tai siten, koska et ole mikään pummi, skoolata hienosti "kohtuuden rajoissa".

Tiedätkö muuten, miksi Jeesus muutti veden viiniksi? Raamattu sanoo sen näin: "Tämän ensimmäisen tunnustekonsa Jeesus teki Galilean Kaanassa ja ilmoitti kirkkau-tensa; ja Hänen opetuslapsensa uskoivat Häneen" (Joh. 2:11). Viininvalmistuksel-laan Jeesus kirkasti opetuslapsilleen itsen-sä, niin että nämä uskoivat Hänet Jumalan Pojaksi, ja siten Jumala sai kunnian. Jos myös sinun kauttasi Jeesus kirkastuu Juma-lan kunniaksi Hänen Pojaksi, silloin kun ryyppäät, niin voit puolustella juomistasi Jeesuksen esimerkillä, muuten et. Jollei juo-misesi kirkasta Jeesusta, tuotat kunniaa pi-meyden ruhtinaalle ja häpäiset Jumalaa. Juomisesi oikeutuksen ratkaisee sen loppu-tulos: Kummalle koituu siitä kunnia, Juma-lalle vai saatanelle.

Nyt sinulla on oikeus kysyä: "Miten Jee-suksen viini sitten tuotti Jumalalle kunnia-n?" Lähde mukaan katsomaan. "Heillä ei ole viiniä", sanoi Maria Jeesukselle paljas-taen siten tuntevansa tämän mahdollisuu-det. Oliko helle, vai tuliko häävieraita enemmän kuin mihin viinin suhteen oltiin varauduttu? Kuitenkaan Jeesus ei ollut ha-lukas hankkimaan viiniä ja vastasi: "Mitä sinä tahdot minusta, vaimo? Minun aikani ei ole vielä tullut." Onnellinen se ihminen, joka ei anna Jeesukselta pyytäänsä perik-si. Maria tunsi Jeesuksen siinäkin, että ke-hoitti palvelijoita tottelemaan, kuinka mie-llettömiltä Jeesuksen käskyt näyttäisivätkin. Hikinen urakka alkoi. Kuusi kivistä vesi-

astiaa, joista jokainen veti 80-120 litraa, tuli täyttää ääriään myöten vedellä. Kaivot saattoivat olla syviä ja sijaitsivat normaali kaupunkin ulkopuolella. Sai siinä hi-koilla, ennen kuin saviruukuilla 600 litraa vettä saatiin kannetuksi paikalle. Tyrmisty-neinä opetuslapset seurasivat näytelmää vierestä. Kun vihdoinkin astiat olivat ääriään myöten vettä täynnä, Jeesus käski kauhis-tuneiden opetuslasten kuullen palvelijoita: "Ammentakaa nyt ja viekää edeskäyväälle". Se vaikutti mauttomalta pilalta ja kunnian-loukkaukselta, joka raivostuttaisi hääjuh-lien arvokkaat vieraat.

Ehkä opetuslasten teki mieli jo ottaa jalat alleen ja livistää ajoissa. Kuitenkin he py-syivät paikoillaan Jeesuksen tykönä. Epä-uskoisinakin he luottivat Häneen, eivät omiin näkemyksiinsä, antaen Hänen vasta-ta tilanteen mahdollisuudesta. Ja niin kaikki kirkastui. Edeskäypä maistoi, mitä tarjottiin, kutsui yljän ja hämmästyneenä totesi: "Jokainen panee ensin esille hyvän viinin ja sitten, kun juopuvat, huonomman. Sinä olet säästänyt hyvän viinin tähän as-ti." Jeesuksen vierellä pysyneet kokivat ih-meen: 600 litraa parasta viiniä. Kokemus tehosi. He uskoivat Hänet Jumalan Pojaksi.

Mutta Jeesus kykenee tekemään ihmeenä myös viinisi vedeksi, niin että sinua ei hui-ta enää juoda. Ja kuitenkin raittiinakin koet itsesi niin perusteellisen syntiseksi, ettet tu-le hetkeäkään ilman sovinto-verensä puhdis-tamista toimeen, onnellisena olet kokonaan Hänen, Jumalan Pojan, armoilla. Se saa si-nut iloisemmaksi ja rohkeammaksi kuin 600 litraa parasta viiniä. Kokeile, niin näet!

Matti Vuolanne

Porin Naisten ja Tyttöjen Kristillisen Yhdistyksen kevät 1976

Aikuiset

Ma klo 13.00 kultaisen iän kerho joka toinen viikko (15. 3.)
Ma klo 18.30 keskustelu ja kirjallisuuspiiri joka toinen viikko (8. 3.)
Ma klo 20.00 lauluryhmä joka toinen viikko (8. 3.)
Ti klo 13.00 äitien kerho joka toinen viikko (9. 3.)
Ke klo 18.00 käsityö- ja lukupiiri
Ke klo 18.00 lähetysompeluseura perheissä joka toinen viikko (3. 3.)
Ke klo 18.00 rukouspiiri ennen yhdistysiltaa 31. 3., 28. 4., sekä su 16. 5. klo 17.
To klo 14.00 raamattupiiri Lehtosella, Satakunnank. 6 B

Lapset ja nuoret

Ma klo 17.30 harrastekerho, askartelu, kotitalous (alle 12-v.)
Ma klo 17.30 kotitalous- ja askartelukerho (yli 11-v.)
Ma klo 18.30 tyttöjen lauluryhmä
Ma klo 19.30 nuorten aikuisten lähetyspiiri perheissä joka toinen viikko (15. 3.)
Ma klo 20.00 nuorten aikuisten lauluryhmä joka toinen viikko (8. 3.)
Ti klo 18.00 Peli- ja palloiluita (tytöt ja pojat) joka toinen viikko (16. 3.)
To klo 17.30 askartelukerho Tähtöset
To klo 18.30 tyttöjen voimisteluterho
To klo 19.15 nuorten aikuisten raamattu- ja keskustelupiiri joka toinen viikko (18. 3.)
To klo 20.15 kitaransoitto (yli 12-v.) joka toinen viikko (18. 3.)
Pe klo 17.30 tyttöjen askartelukerho
Pe klo 18.45 kerhonohjaajien vihjeilta joka toinen viikko (12. 3.)
Su klo 13.00 pyhäkoulu
Su klo 14.15 nuorten raamattu- ja keskustelupiiri
Su klo 14.15 isojen tyttöjen ja nuorten palaveri joka kuukauden viimeinen sunnuntai

Kurssit

Kotitalousalan havaintoesitys NTKY:ssä ti 23. 3. klo 19.
Pääsiäiskoristeet (tytöt ja nuoret) to 25. 3. klo 17.30.
Korujen valmistus (tytöt ja nuoret) to 22. 4. klo 17.30.

Leirit ja retket

Kirkkoretket pääsiäisviikolla: Lähtö NTKY:ltä ma 12. 4. klo 18.15 ja ke 14. 4. klo 18.30 (Kaikki tyttöjen ja nuorten kerhot osallistuvat näihin).
Tyttöjen ja nuorten tutustumisretki Juseliuksen mausoleumiin su 25. 4. Lähtö NTKY:ltä klo 12.
Tyttöjen ja nuorten kotitalousleiri Kivillä 14.-16. 5.
Tyttöjen kevätretki Kiville la 15. 5.
Keväinen linja-autoretki Hämeenlinnaan la 22. 5.

Juhla- ym. tilaisuuksia

Ti 23. 3. klo 19 kotitalousalan havaintoesitys
Ma 29. 3. klo 18 tyttöjen ja nuorten filmi-ilta
Ke 31. 3. klo 19 yhdistysilta
Su 4. 4. klo 14 vanhustenjuhla
Su 11. 4. klo 18 Palmusunnuntaijuhla
Su 25. 4. klo 15 lähetysmatinea
Ke 28. 4. klo 19 yhdistysilta
La 1. 5. klo 13 vappumyyjäiset ja onkimista lapsille
Su 9. 5. klo 14 äitienpäiväjuhla
Ma 10. 5. klo 18 tyttöjen ja nuorten kevätjuhla
Su 16. 5. klo 18 yhdistyksen kevätjuhla

*Tänä päivänä olen ajatellut sinua,
kolmetoistavuotias,
kun sattumalta kuulin tyttöjen tirskuva,
että menit yksin poikien vessaan itkemään.*

*Tunnilla olen nähnyt vain uhmakkaan kat-seen,
kampaamattoman tukan alta heitetyn,
saanut tuskin koskaan vastausta,
— ja onko sinun tosiaan niin vaikea nousta?*

*Mutta nyt saatoin kuvitella,
miten yksin pyyhit kyyneleesi
ranteeseen, joka liian nopeasti
oli kasvanut ulos takinhihasta.*

*Ja sinä häpesit koko pojansydämeestäsi
erilaisuuttasi: että isä juo,
että vaatteesi ovat kuluneet,
ettei äitisi enää kestänyt elämän painetta,
ettei sinulla ole yhtään kaveria,
— tuskin itsekään ymmärrät itseäsi.*

*Ja sinä päästit itkusi valloilleen
hontelo pojanruumis painautuneena
kiviseinästä vasten
— särjetty ruoko,
jota me kaikki olimme olleet musertamassa.
Aune Vähäkangas*

Seuraa lapsen leikkejä — opit lapsesta paljon

Leikki on lapsen työtä

Aikuisella ihmisellä lapsen maailmaan ja leikkeihin paneutuminen ei ole aina helppoa. Meillä on työ kodin ulkopuolella — kodissa. On kiire, puuttuu kallisarvoinen aika. Kun lapset ovat työn kohde, on asia jo toisin. On suurenmoista seurata lapsen leikkiä. Ei turhaan sanota sen olevan lapsen työtä. Hän ylittää kirkkaasti aikuisen jo, melko rajatun mielikuvituksen, muuntuen ja samaistuen nopeasti kulloinkin valitsemaansa roolihaamoon. Kaiken tiedon ja opetuksen hän omaksuu parhaiten leikin muodossa. Lasten leikkissä ryhmänä, erottuu siitä pieni lapsi, joka johtaa ja suunnittelee leikin, on sen toimeenpaneva voima. Hankalinta on, jos ryhmässä on monta johtajatyyppeä. On myöteläjiä, jotka suosiollisesti antavat johdon voimakkaammille. Äidillisyytensä ja hellyyden heijastuvat joistakin lapsista kohdistuen pienimpään ja heikoimpaan. On myös "pelle" joka ei helpolla pääse roolistaan irti. Kun hän aukaisee suunsa, nauravat toiset jo valmiiksi, vaikka lapsella olisi vakavaakin sanottavaa. Joukkoon mahtuu myös erakko-luonteita, lapsia jotka viihtyvät parhaiten itsekseen, syrjäisillä seuraten toisten puuhia. Tällöin lapsi voidaan hienotunteisesti johdattaa toisten seuraan. Erikseen on otettava huomioon jokaisen tarve olla joskus yksin ja leikkiä rauhassa. Silloin ei pidä lasta häitellään toisten joukkoon.

Hyväksytyksi tulemisen tarve

Kun lapsen ja aikuisen suhde on lämmin ja läheinen, toisiinsa luottava, on helpompi keskustella ajatuksista ja toiveista yhdessä. Lapsi on välitön ja rohkea, jos hän tuntee itsensä hyväksytyksi aivan sellaisenaan, niin häntä ohjaavan aikuisen, kuin tovereiden keskuudessa. Lapset suunnittelevat yhdessä satuja, joiden juoni on aivan arvaamaton ja loppuhuipennus on kunniaksi kenelle kirjailijalle vain. He näyttävät spontaanisti. Kerran he esittivät matoja jotka katosivat maan sisään. Siinä yksi mato kiemurteli tavallista voimakkaammin, jolloin toiset "madot" yltivät kyselemään kuinka se nyt noin kovasti vääntelehti. Mato tuumasi lakoonisesti: "Mussa on matoja", aivan vakavana ja tosissaan. Ohjalle tuli hillitön hoppu muualle.

Ajankohtaiset asiat purkautuvat leikeissä

Lapsen leikeissä myös pelot purkautuvat. Puuvillatehtaan palon aikoihin oli monen lapsen sydämessä häitä omasta kodista, tulipalosta ja pommeista, jotka sen voisivat tuhota. Monta viikkoa tapahtuma esiintyi lasten mielissä ja keskusteluissa kunnes hävisi pois. Kerhossa tosin oli tulipalo usein ja pommit paukuivat. Urheat "tulipalomiehet" riensivät hätään. Lopuksi lapset piirsivät huikean tulipalon jossa eräs pieni tyttönen viimeisen kerran pommitti rakennuksen eikä sen jälkeen puhunut koko tapahtumasta. Lapsen tunteita — olivatpa ne millaisia hyvänsä — ei milloinkaan saisi aliarvioida tai vähätellä. Surua, iloa, pelkoa, vihamielisyyttä ja hellyyttä kaikkia erikseen ja joitakin rinnakkain, ilmaisee lapsen olemus. Surut ja pelot, jotka meidän aikuisten mielestä ovat pieniä ja vähäpätöisiä, saattavat lapsesta tuntua ylivoimaisilta. Turha on sanoa: "Älä nyt itke"; miten muulla tavoin lapsi itseänsä purkaisi. Kyllä suru on itkettävä pois, niin lapsen kuin aikuisenkin. Pe-loista on lapsen kanssa keskusteltava ja syyt selvitettävä, jotta ne saisivat oikeat mittasuhteet.

Lapsi antaa hellyydestään omille "ystävillään"

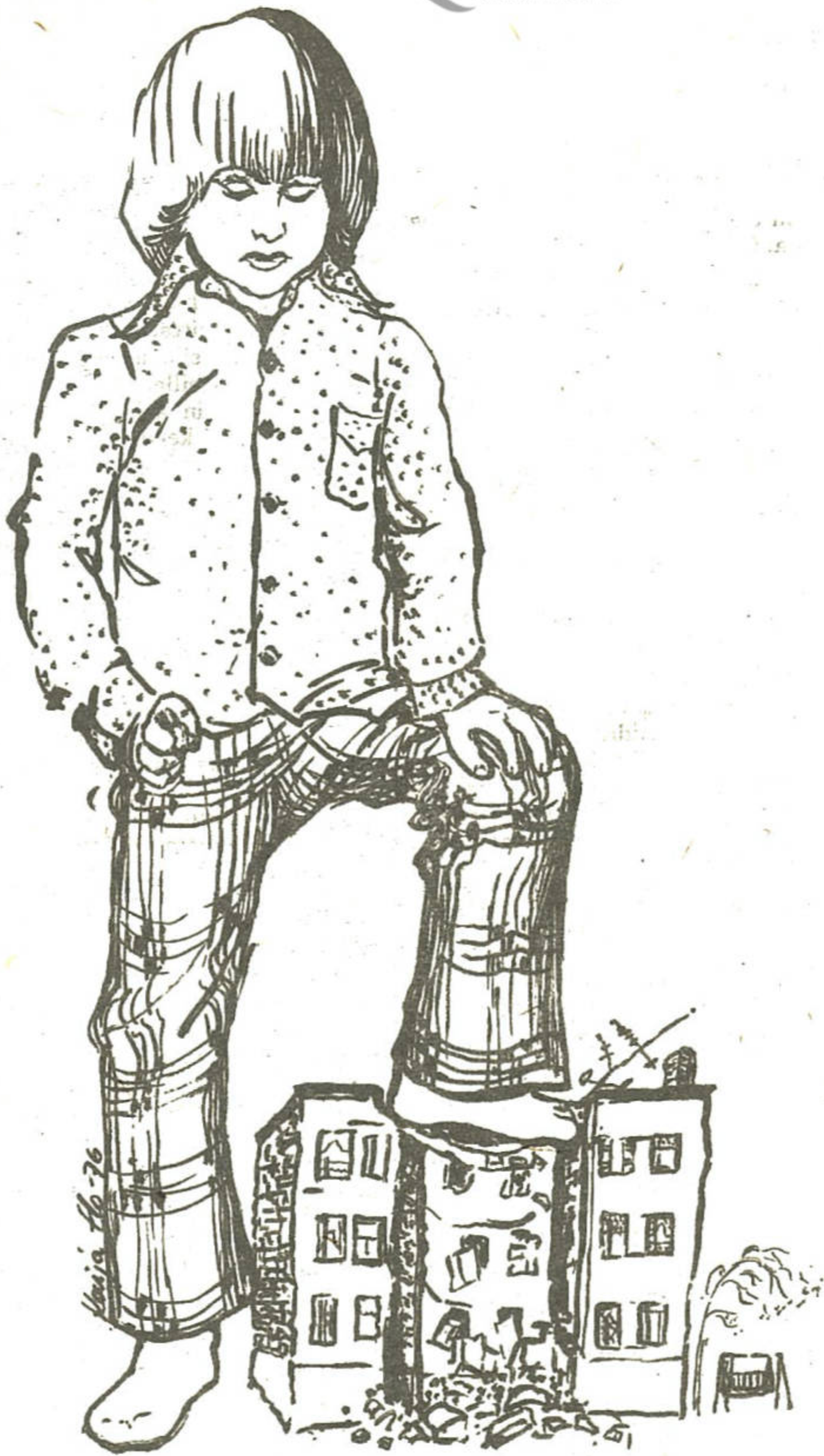
Hellyyden ja rakkauden varas-tota, joka lapsella on sisällään, ei aina voi, eikä kehtaa purkaa äitiin, isään tai muuhun aikuiseseen. On helpompaa osoittaa se lemmikille, nallelle tai nukelle, usein myös pienemmille tovereille. Heille voi puhua mieluummin asioista, joita ei aikuisille viitsi kertoa. Mitä salaisuuksia saakaan kissanpentu kuul-la? Kuulee mutta ei kerro. Kuinka hyvä onkaan pitää sylissään läm-mintä kehräävää olentoa, joka vas-taa lapsen hellyyteen! Puristaen nallea sylissään jutteli tyttönen sille toiveensa tavata isä. "Ja sitten me yhdessä istuttaisiin isän sylis-sä eikä lähdetä pois." Nalle sai mon-ta lämmintä suukkoa, joiden kohde olisi saattanut olla joku toinen. Nukelle voi myös kertoa pikkurikko-muksista. Nukke antaa aina anteeksi ja lapsen mieli on helpottu-nut painolastista päästyään. Täm-än jälkeen on helpompi kertoa ri-ke kotona.

"No sitten mä rikon kaikki"

Kun lapsi on aggressiivinen, pois-sa toiseltaan, on siihen monenlaisia syitä. Lapsi on syvästi pettynyt joh-onkin tai kaunainen. Vihamieli-syys ja hyökkäisyys voivat myös johtua valtaisasta energiasta joka etsii lapsessa purkautumistietä. Lasta on melkoisen turha "hyesy-tellä" ja pyytää häntä hillitsemään itsensä. Täytyisi auttaa lasta pur-kamaan sisällään oleva sekaosorto, mutta oikealla tavalla. Lapsi peläs-tyy itsessään olevia voimia, joita hän ei mitenkään tunnu pystyvän hillitsemään. On hyvä antaa lapsel-le tai lapsille tehtävä, jonka luon-teeseen kuuluu olla vihainen ja hyökkäävä. Sitten voidaan jo kes-kustella asioista. Usein huomataan ettei tämä elämä niin kelvua ole-kaan. Lapset purkavat itseään eri tavoin, omalla persoonallisuudel-laan. Yhdessä keksitty satu, jossa lapsi saa tehdä päähenkilöille mitä tahansa, saattaa joskus olla sopiva purkautumiskeino. Niinpä roistot istuvat vankilassa ristikoiden taka-na, mistä seuraava satua jatkava lapsi ne helposti vapauttaa. Vaike-ampaa on satua jatkavalla lapsella jos edellinen on ampunut ja tappa-nut päähenkilöt. Kun hän on saa-nut ammutuksi ja maan tasalle hä-vitetyksi kaikki, mikä häntä kiu-saa, tulee tästä lapsesta varsin lainkuulainen kansalainen. Nämä-hän ovat vain tilapäisiä tunteen-purkauksia, jotka menevät ohi. On aivan eri asia, jos lapsi on jatku-vasti aggressiivinen; silloin hän tar-vitsee pikaista terapeutista apua. Siispä — seuraa lapsen leikkiä. Opit lapsesta paljon.

Piirroksat:
Kaija Elo
Teksti:
Raija Laitanen

Diakoniakeskuksen jou-lukeräys tuotti viime vuonna yhteensä 6133,23 mk. Lisäksi tuli runsaasti käyttökelpoista, hyvää vaatetavaraa jaettaviksi niitä tarvitseville. Kiitok-set kaikille lahjoittajille ja myös kerääjille!

Päiväkerho ei ole päivähoitoa

- Lapsi kokee turvallisuutta, rakkautta ja anteeksiantoa seurakunnassa
- Lapsi kokee pyhyttä, iloa ja vapautta seurakunnan piirissä
- Lapsi tietää, että seurakunnassa puhutaan Jumalasta ja Jeesuksesta
- Lapsi oppii turvallista luottamista Jeesukseen ja pitää itseään taivaan Isän lapsena
- Lapsi tietää, että Raamattu on tärkeä kirja, koska se kertoo Jeesuksesta
- Lapsi kokee olevansa hyväksytty päiväkerhossa
- Lapsi kokee, että hänestä ja hänen ystävistään pidetään huolta seurakunnassa
- Lapsi oppii ottamaan huomioon toiset lapset
- Lapsi ymmärtää, että jumalanpalveluksessa rukoillaan ja kiitetään Jeesusta ja tutkitaan Hänen opetuksiaan
- Lapsi ymmärtää Jumalan maailmanhallinnan luonnossa

Nämä ovat toimintoja seurakunnan päiväkerhotyön tavoitteista. Tavoitteita asetettaessa on otettu huomioon seurakunnan tehtävä ja kirkon kasvatustoiminnan yleiset tavoitteet. Tavoitteita käytäntöön sovellettaessa on tärkeää tietää myös se, millainen päiväkerholainen on ja mitä hänen kehityksensä tapahtuu. Päiväkerhossa annettava kristillinen kasvatus ja opetus ovat kasteopetusta ja omalta osaltaan pohjustavat seurakunnan muuta toimintaa. Vaikka työ on osittain luonteeltaan hoitavaa, ei sen tarkoituksena ole kuitenkaan kilpailla päivähoitojen kanssa, vaan tukea ja täydentää sitä.

Porissa on tehty päiväkerhotyötä lähes parinkymmenen vuoden ajan. Tänä aikana työ on kehittynyt ja laajentunut. Tällä hetkellä on toiminnan piirissä n. 1.500 lasta, jotka jakaantuvat eri puolilla olevien 30 työpiirteen kesken. Päiväkerhoja ohjaavat koulutetut lastenohjaajat, jotka ovat saaneet 4 kk kestävästä peruskurssin lisäksi jaksottaista kurssiopetusta. Porin seurakuntien päiväkerhoissa toimii nelisenkymmentä ohjaajaa, joille seurakunnat järjestävät melko tiheään eriaiheisia koulutuspäiviä ym. tukea.

Päiväkerhojen alueohjaaja lähikuvassa

"Lapsille tarjottava turvallisuutta"

Marraskuussa 1975 aloitin työni Porin seurakuntien päiväkerhojen alueohjaajana. Kolmen kuukauden tutustumisajan jälkeen minulla on jo kerrottavaa seurakunnan päiväkerhoista ja työtovereistani, toiminnanohjaajasta ja neljästäkymmenestä lastenohjaajasta. Aluksi yritin tutustua koko kerhotoimintaan ja sitten vähitellen alkoi kiteytyä työnjako toiminnanohjaaja Kaarina Rannen kanssa, joka tähän asti tarmokkaasti ja itseään säästämättä oli yksin hoitanut kaikki kerhojen joustavan toiminnan edellyttämät tehtävät. Alueohjaajan tehtäväksi tuli etupäässä olla lastenohjaajien tukena käytännön kerhotilanteissa ja lisäksi materiaalin hankinta kerhoihin. Yhdessä toiminnanohjaajan kanssa suunnittelemme lastenohjaajien koulutusta ja järjestämme heille myös työpaikkakoulutusta kerran kuukaudessa.

Muutamien kerhokäyntien jälkeen olen huomannut sen valtavan innokkuuden ja riemun, joka lapsista pursuaa, kun he saavat olla kerholaisia. Samalla olen havainnut, miten vaativa ja vastuullinen tehtävä lastenohjaajalla on saada tunnelma kerhossaan nykyisenä kiireen ja stressin aikana lämpimäksi, läheiseksi, innostavaksi, turvalliseksi, viihtyiseksi, toiminnalliseksi, järjestyksenhaluiseksi jne.

Osallistumalla kerhoon lapsi alkaa samalla sopeutumisensa yhteiskuntaan ja yleensä yhteisöelämään. Tätä sosiaalistumisprosessia ei kuitenkaan saisi tehdä liian vaikeaksi ja vaativaksi lapselle. Ellei konkreettisesti ajatteleva lapsi tunne oloaan kerhossa tai myös kotona turvalliseksi ja hyväksytyksi, miten voisimme odottaa, että hän luottaisi vanhempiinsa, muihin aikuisiin tai yleensä yhteiskuntaan. Tällöin ei myöskään uskontokasvatus olisi mahdollista. Lapsi ei voisi uskoa meidän kertomuksiamme ja oppejamme jokaista rakastavasta ja hyväksyvistä Taivaan Isästä. Mielestäni kerhon tärkeyttä kodin rinnalla todistaa erään kerhopojan toteamus nimenhuudon jälkeen: "Tähän perheeseen kuuluu siis neljätoista lasta".

Aina ei kerhoon ja varsinkin sen tapoihin sopeutuminen sujuu kitkattomasti. Tällöin kerholaisen annetaan rauhassa tutustua tilanteeseen. Jos kuitenkin vaikeudet jatkuvat, tehtäväni on juuri tällöin keskustella lastenohjaajan kanssa mahdollisista syistä ja yrittää yhdessä suunnitella ja kokeilla eri menetelmiä saada lapsi hyväksymään ryhmänsä, ymmärtämään yhteisöelämän sujuun edellyttämät säännöt ja lisäksi toimimaan niiden mukaan.

Toivon, että yhdessä toiminnanohjaajan ja lastenohjaajien kanssa pystymme luomaan päiväkerhoja, jotka tarjoavat lapsen tarpeiden ja kehityksen edellyttämän virikkeystön.

Tuula Mattila

Palveleva puhelin
15 566
Päivystys joka yö
kello 21-06

Olen syntynyt Alastarolla 2. 5. 1949, mutta asunut Porissa jo viisitoista vuotta, joten voinen laskea itseni porilaiseksi. Kirjoitin ylioppilaaksi Porin Suomalaisesta Yhteislyseosta vuonna 1967. Lähdin opiskelemaan Turun yliopistoon ja valmistuin hum.kandiksi 1972 pääaineena kasvatustiede. Kirjojen lisäksi ehdin toki silmällä myös ympärilleni, jolloin

löysin elämäntoverin. Perustimme perheen, johon nyt kuuluu meidän lisäksi kaksi lasta eli "kaksi tervettä kelmää", joiksi neuvolalääkäri heidät tutkittuaan totesi. Lasten ollessa pieniä olen parin vuoden ajan kotiäidin töiden ohella toiminut opettajien viransijaisena Porin kouluissa. Lisäksi olen useita iltoja viettänyt aikuisopetuksen parissa.

Tule mukaan pyhäkouluihin

AHLAINEN

Ahlaisten seurakuntakoti	kello 12.00
Lampin kylä, Nordman	12.00
Lampin kartano	
Anttoora, Säämäki	14.00

KESKI-PORI

Aittaluodonkatu 7 D	10.00
Isojoenranta	11.00
Ruosniemen kirkko	12.00
Toejoen rukoushuone	12.00
Säveltäjänkatu 5	12.00
Otavankatu 20 A 12, Lettoranta	12.00
Pormestarinluodon seurakuntakoti	12.00
Messintie 6 C, Elo	12.00
Etelä-Poikkikatu 30, Toivonen	13.00
Mikonkatu 8 A	13.00

LÄNSI-PORI

Preiviikin seurakuntatalo	11.00
Reikko, Mäkelä	11.00
Lattomeren kirkko	12.00
Pietniemi, Hugo Aaltonen	12.00
Länsi-Porin kirkko	12.00
Tuorsniemen koulu	13.00
Niittymaan koulu	13.00
Pietniemi, Karvanen	13.00
Viasvesi, Mäkelä	13.00
Liinaharjantie 86 A	13.00
Rauhanpuisto 1	13.00

PIHLAVA

Santojentie 15 B, kerhohuone	11.00
Kyläsaaren seurakuntatalo	11.30
Pihlavan seurakuntatalo	11.30
Mäntyluodon seurakuntakoti	12.00
Kiviveistämöntie, Koskinen	12.00
Pihlatie 10, kerhohuone	12.00
Niittylvillantie 9, Korpela	13.00

TELJÄ

Teljän kirkko	10.00
Kartanon koulu	11.30
Väinölän kirkko	12.00
Kasvihuoneenkatu 16	12.00
Pinomäki, Kangasniemi	12.00
NTKY, Esivallankatu 6	13.00
Tapionkatu 8	13.00
Neuvosmiehenkatu 6	13.30

REPOSAARI

Reposaaren seurakuntakoti	10.00
---------------------------	-------

IN MEMORIAM

Eino Salmenperä

Kansallisrunoilijamme Johan Ludvig Runebergin päivänä, helmikuun viidentenä, kuoli Porissa lehtori Eino Salmenperä. Hän oli syntynyt Lokalahdella 21. 8. 1904, siis sata vuotta Johan Ludvigia myöhemmin. Salmenperän ja Runebergin yhtäläisyydet eivät kuitenkaan rajoitu näihin syntymän ja kuoleman hetkiin. Kummassakin heissä oli esimerkillisellä tavalla yhtyneenä humanism ja kristillisuus. Kumpikin toimi aikanaan latinan opettajana ja kumpaakin kiehtoivat kaunokirjallisuuden loputtomat maisemat. He rakastivat sydämensä koko lämmöllä isänmaata ja sen kansaa, erityisesti niitä, joiden oli vaikeissa oloissa kamppailtava elämisen ja edistymisen puolesta. He olivat "vanhoja puutarhureita", jotka osasivat iloita Jumalan töistä niin luonnossa kuin ihmisyydessä. Sana sekä isolla että pienellä alkukirjaimella kirjoitettuna oli heille voiman ja innoituksen alati pulpuava lähde.

Opettajan virkansa ohella ja varsinkin eläkkeelle siirtymisensä jälkeen lehtori Salmenperä omisti paljon aikaansa ja taitojansa mm. Porin seurakunnille. Paitsi Teljän seurakunnan kirkkoneuvoston jäsenenä ja yhteisen kirkkovaltuuston sihteerinä hän antoi huomattavan panoksensa seurakuntien toimintaan tiedotussihteerinä, tiedotustoimikunnan puheenjohtajana ja jäsenenä sekä Porin Kirkkosanomien toimituskunnan jäsenenä. Eino Salmenperän nimeä ei kovinkaan usein nähty Porin Kirkkosanomien sivuilla, mutta hänen osuutensa lehden suunnittelussa ja taitos-
sa oli ratkaiseva aina viime joulukuun numeroon asti. Myöhemmät tiedotussihteerit saivat häneltä korvaamatonta apua monissa toimitusteknisissä kysymyksissä. Eino Salmenperän pitkäaikainen kokemus ja tieto kielellisistä ja tyylillisistä kysymyksistä on vaikuttanut paljon Porin Kirkkosanomien kehittämiseen siksi, joka se nyt on.

Porin seurakunnat menettivät Eino Salmenperässä humanin ja lämminhenkisen kristityn ja asioita tuntevan luottamusmiehen. Porin Kirkkosanomien menetys hänessä taustavoiman, jonka paikkaa on vaikea täyttää. Mutta me olemme kiitollisia, koska me olemme saaneet hänen kauttaan paljon sellaista, jota ei viety hänen mukanaan meiltä pois.

Jorma Pakkanen

Yhteisvastuukeräyksellä sängyt sotavammassairaalaan

Suomalainen sosiaaliturva on jatkuvasti kasvanut, turvattomuus vähentynyt. Tästä huolimatta löytyy yhä edelleen uusia ryhmiä, joita lakisääteinen huolenpito ei juuri tavoita.

Yhteisvastuukeräys, suurin Suomessa vuosittain toistuvista keräyksistä, on neljännesvuosisadan aikana nostanut esille useita tällaisia ryhmiä, jotka sosiaalitur-

van jaossa ovat jääneet muita vähemmälle: MS-potilaat, Kainuun ikääntyneet metsurit, syrjäseutujen reumapotilaat, lapsi-invalidit.

— Avustuskohteiksi on aina pyritty löytämään sellaisia ryhmiä, jotka ovat jääneet muilta huomaamatta ja joihin lakisääteinen huolto ei ulotu. On etsitty piilossa olevaa hätää.

Näin sanoo keräysjohtaja pastori Kauko Vääntinen Suomen kirkon seurakuntatyön keskusliitosta. Keskusliitto on seurakuntien keskuselin, joka on alusta asti eli vuodesta 1950 toiminut keräyksen valtakunnallisena organisaationa.

— Taloudellisen tuen lisäksi taroituksena on ollut vetää unohdettujen vaikeudet yleiseen tietoisuuteen ja sitä kautta lakisääteisen huollon piiriin. Missään vaiheessa ei ole ollut tarkoitus kilpailla lakisääteisen huollon kanssa.

— Periaatteena on ollut myös se, että avustettavan uskonnollinen, poliittinen tai yhteiskunnallinen näkemys ei saa vaikuttaa avun antamiseen, toteaa pastori Vääntinen.

Jaossa tasapeli Tansania—Suomi

Yhteisvastuukeräyksellä saadut varat jakaantuvat jokseenkin tasan ulkomaiseen ja kotimaiseen apuun, kun ehdolliset lahjoitukset ja keräyskulut — vuosittain noin seitsemän prosenttia — ensin vähennetään.

Tänä vuonna keräyksen ulkomaisena kohteena on korva-, nenä- ja kurkkutautien klinikan rakennustöiden rahoittaminen Tansaniassa. Kohteeseen käytetään keräyksen tuotosta kirkon ulkomaanavun kautta 40 prosenttia.

— Pyrkimyksenä on ollut, että Yhteisvastuu-varoilla annetaan ennen kaikkea pysyvää apua kehitysmaihin, sanoo pastori Vääntinen. Aikaisempina vuosina kohteina ovat olleet mm. sairaanhoito, koulutus, maatalouden kehittäminen, pakolaisapu ja kirkkojen välinen apu.

Keräävien seurakuntien diakoniatyöhön menee perinteiseen tapaan 30 prosenttia. Diakoniatyöhön tuomiokapitulien kautta ja keräyskuluihin käytetään 20 prosenttia.

Osa Yhteisvastuukeräyksen tuotosta jaetaan vuosittain vaihtuvaan kotimaiseen erityiskohteeseen. Tällä kerralla kohteena on potilassängyn hankkiminen Kainuun sotavammassairaalaan, minne menee tuotosta kymmenen prosenttia.

Maassamme 45.500 sotainvalidia

Vuonna 1975 oli maassamme noin 45.500 sotainvalidia, joista aivoinvalidia 5.500, amputoituja 3.600, tuberkuloottisia invalideja 7.700, naisia 380 ja sotasokeita 160. A-ryhmään (yli 10 % inv.) kuuluu lähes 40.000 sotainvalidia, joista vaikeavammaisia yli 15.000 ja B-ryhmään (alle 10 % inv.) yli 5.000. Ennusteen mukaan on vuosi 1985—90 vielä noin 20 000 ja vuonna 2000 noin 5.000—7.000 sotavammaista.

Sotilasvammalain edellyttämän korvausturvan mukaan on elinkorkea saanut noin 40.000 invalidia ja täydennyskorkoa noin 15.000. Tämän lisäksi toteuttaa Sotainvalidien Veljesliitto vaikeuksissa olevien jäsentensä tukitoimintaa mm. osastojen syksyisin suoritettaman maataloustuote- ja ovelta ovelle-keräyksen turvin.

Huoltolaitosten rakentamisesta on huolehtinut Sotainvalidien Veljesliitto, ja valtiolta puolestaan vastannut niiden käyttökustannuksista. Sairaanhoidon ja kuntoutuksen on voitu antaa kuitenkin vuosittain vain 3.000—4.000 henkilölle. Mikäli edes vaikeasti vammautuneille 15.000 invalidille suoritettaisiin esimerkiksi joka kolmas vuosi vähimmäistarpeeksi katsottava invaliditeetin kehittymisen ja sen edellyttämän lääkkinnällisen hoidon se-

kä kuntouttamisen tutkimus, merkitsisi se vuosittain noin 7.000 potilaan käsittelyä ja edellyttäisi siis osiltaan kaksinkertaista kapasiteettia nykyiseen verrattuna.

Sotainvalidien keski-ikä on nyt 60 vuotta. Iän lisääntyessä ja vastustuskyvyn vähetessä tulee yhä enemmän esiin entisten vammojen liitännäis- tai seurannaisvammoja erityisesti aivovammoja, aivoverenvuotoja ja selkäydinvammoja. Vuosittain ilmeneekin noin 500—700 uutta tapausta, jolloin sodassa saatu, aikaisemmin piilossa ollut, mutta nyt aktivoitunut vamma todetaan alkavaan invalidisoitumisen aiheuttajaksi. Kuntoutuksesta on samoin tullut entistä merkittävämpi tekijä sotavammaisen vastustuskyvyn tai työmahdollisuuden ylläpitäjänä.

Sotainvalidien Veljesliiton johdossa olevat useat tutkimus-, hoito- ja kuntoutuslaitokset vastaavat sotavammaistemme erilaisista tarpeista tilojensa sallimissa rajoissa. Näissä on yhteensä noin 400 paikkaa, minkä lisäksi erilaisissa invalidi- ja sairaskodeissa on noin 150 paikkaa.

Tutkimuksen ja hoidon lisätarve kohdistuu nyt kipeimpänä Kainuun sotavammassairaalaan (112 potilapaikkaa) ja Aivovammassairaalaan (90 potilapaikkaa) yhteiskapasiteetin huomattavaan laajentamiseen. Näihin sairaaloihin on 3—6 kuukauden, joskus jopa vuoden odotusaika. Sotainvalidien Veljesliiton jo pitkään suunnittelema laitoshuollon laajennus toteutetaan Kainuun sotavammassairaalan yhteyteen rakennettavana uudisrakennuksena, joka tulisi käsittelemään n. 220—240 sairassijaa sekä merkittävät tilat tarpeellista tutkimustoimintaa varten. Rakennustoiminta on suunniteltu aloitettavaksi tänä vuonna ja sairaala olisi valmiina ensi vuoden syksyllä.

Sotainvalidi Toivo Laaksonen: Yhteisvastuun ulotuttava kaikkialle yhteiskuntaan

Yhteisvastuun olisi porilaisen sotainvalidin, puuseppä Toivo Laaksonen mielestä ulotuttava koko yhteiskuntaan.

— Yhteiskunnan tulisi tuntea vastuunsa niistä, jotka sodissa vammautuivat. Kirkon järjestämä yhteisvastuukeräys on paikallaan, mutta silti mielestäni yhteisen vastuun tässä asiassa pitäisi olla niin suuri, ettei keräyksiä tarvittaisi.

— Yhteiskunta huolehtii veikkauksvoittovarojen monenlaisista toiminnoista. Eikö esimerkiksi tällaisista varoista liikenisi jatkuvaa tukea sotavammaille, hän kysyy tarkoittaen kysymyksellään juuri sitä, että vastuuta pitäisi tuntea enemmän.

Hän pitää hyvänä asiana, että tämän vuoden yhteisvastuukeräyksen tuotosta osa menee Kainuun sotavammassairaalan potilassängyn hankkimiseen.

Toivo Laaksonen on itse talvisodan invalidi, invaliditeettiaste on 40 prosenttia. Hän täyttää lähiaikoina 60 vuotta. Hän on työkyvyttömyyseläkkeellä. Puuseppä työt ovat jo miltei kokonaan jääneet, mitä nyt puuseppä tarvitaan Sotainvalidien Veljesliiton Porin osaston toiminnassa erilaisissa korjauksissa ja muussa vastaavassa.

Toivo Laaksonen ei ole itse ollut Kainuun sotavammassairaalan hoidossa. Hänen kuntoutustaan on hoidettu Kiipulan kuntoutuslaitoksessa. Kranaatti räjähti Summan lohkolle talvisodan aikana lähellä. Miehestä on poimittu sirpaleita, mutta niitä on vielä jäljellä eri puolilla kehoa.

— Sydämen ympärillä on keuhkoissa seitsemän sirpaletta. Viime

aikoina on niska kipeytynyt, ja sieltä löydettiin sirpaleita, joita ei aikaisemmin tiedetty siellä olevan.

Hän on jatkuvassa lääkärihoidossa, ja keuhkoihin joutuneet sirpaleet toivat mukanaan myös hengitysvaikeudet. Nyt hän kuitenkin odottaa taas pääsyä Kiipulaan.

— Paikat, erityisesti niska tahtoo kangistua, ja olisi taas saatava hoitoa, ettei ihan kangistuisi, hän sanoo. Kiipulassa on kuitenkin täyttä, ja sinne, kuten muuallekin saa odottaa hoitovuoroaan.

Hän ei kuitenkaan valita tapahutun omaa kohdaltaan sanoessaan, että yhteiskunnan tulisi kantaa sotavammasta enemmän vastuuta.

— On niitä, jotka sodan jälkeen eivät ole kertaakaan päässeet ylös sängystä. On vain maattava ja odotettava, kun hoitaja pistää ruokaa suuhun. Ei ole väärin, jos heitä muistaa, ja tahtoisin muidenkin suomalaisten muistavan.

Teljän urkumusiikki jatkuu

Tauno Äikään urkukonsertti 24. 3.

Teljän kirkon musica-sacraan viimeiset urkukonsertit pidetään maaliskuussa. Urkukonserttien esiintyjät ovat olleet urkutaiteem-
me korkeinta tasoa. Keski-ikäisenä 17. 3. konsertissa soittaa diplomiurkuri Pentti Soine, joka nykyisin toimii Helsingin Munkkivuoren seurakunnan kanttoriurkurina sekä Sibelius-Akatemian urkujensoiton ja liturgisen urkujensoiton tullehtorina. Hän on viime kesänä konserttoinut erinomaisella menestyksellä mm. Ranskassa. Pentti Soineen urkuohjelma koostuu J. S. Bachin teoksista. Viikkoa myöhemmin urkutaiteilija, professori Tauno Äikää pitää urkukonsertin Teljän kirkossa. Äikää on suorittanut urkudiplomin vuonna 1950 ja vuotta myöhemmin pianonsoiton diplomoin. Hän on opiskellut Herman Kellerin johdolla Saksassa ja Marie-Claire Alanin ja Anton Heilerin johdolla Hollannissa. Vuodesta 1966 Äikää on toiminut urkujensoiton lehtorina Sibelius-Akatemiassa. Lukuisat konserttimatkat ulkomailla ovat tehneet hänen nimeään tunnetuksi. Tulevan huhtikuun aikana Äikällä on kuusi konserttia Tšekkoslovakiassa. Vuonna 1974 professorin arvonimen saanut Tauno Äikää soittaa konsertissaan mm. Bachin, César Franckin ja Theodoren Duboisin sävellyksiä. Suunnatkaa ilta- ja aamukonsertteja keski-ikäisille Teljän kirkkoon ja nautikaa korkeatasoisesta kirkkomusiikista.

Muuan aloite

Ihmisen ikäkaudet virsikirjamme mukaan otsikoiden ovat lapsuus, nuoruus, vanhuus ja puolison kuoltua. Seurakunnissamme on nuorisotoimintaa ja hopeakerhoja — voi olla ettei tarpeeksi — mutta työikäisten ongelmille omistettua toimintaa on vain satunnaisesti, jos on.

Viime syksynä oli Kirkon yhteiskunnallisen työkeskuksen seminaarissa Tampereen Ilkos-
sa ja kuuntelin, millä kentillä eri seurakunnissa yhteiskunnallinen toimikunta yrittää palvella: etsii julistuksesta sanaa arkipäivän ongelmien keskelle, luo yhteyksiä eri ryhmien välille, johtaa paikkakunnalle muuttavia seurakuntaa, etsii anteeksiantamuksen hengen mukaisesti korjausta häiriintyneisiin ihmissuhteisiin, kartoittaa seurakuntalaisten odotuksia, kutsuu vierastunteita ryhmiä ja hakee sanalle uusia kanavia. Minulta tiukattiin, miten vastaava elin toimii Porissa. — Meillä ei ole. Täytyyhän teillä olla. Ei ole — mutta on aloite.

Sitä samaa tarjottiin arkkipiispalle, kun hän sinänsä hyvin suopeassa piispantarkastuspuheenvuorossaan ihmetteli,

ettei täällä ole yhteiskunnallista toimikuntaa.

Aloite on. Sen tekivät useimmat Keski-Porin seurakunnan valtuustoryhmästä viime huhtikuussa. Kokemattomana odotelin perustamista toukokuussa. Mutta alähän hättäile: hallintokunta mieltä tehdä toimikunnan sijasta johtokunnan, ja mikäpä siinä. Mutta asia meni lausuntokierrokselle kirkkoneuvostoihin, joka ainakin Keski-Porissa kokoontuu viikon välein. Vaan aikansa kierros vain otti: Valtuustoon asia saatiin lokakuun lopussa. Puolet lausunnoista olivat myönteisiä, puolet pyöreit. No nyt. Mutta alähän vieläkin hättäile: Kun tulevat nämä hallintouudistukset, niin ehdotettiin, että siirrettäisiin tuonemmaksi. Valtuusto siirsikin, 3 äänen enemmistöllä. Jotenkin olisi ollut vaikeampi muuttaa hallintomallia, jos olisi ollut yksi johtokunta enemmän. Tosin ne ovat aivan normaalisti sekä vanhassa että uudessa mallissa, mutta silti. Jotenkin. Joten seuraavan kerran asiaan voidaan palata v. 1977, tuskin mitenkään kiireesti.

Mitä siis on? On tehtäviä, jotka esimerkiksi pitkän tähtäimen suunnitelma niin erinomaisella tavalla luonnehtii ja perustelee, on ihmisiä, jotka olisivat valmiit toimimaan. Ratkaisua kuvittelisi helpoksi.

Rauni Rautavuori

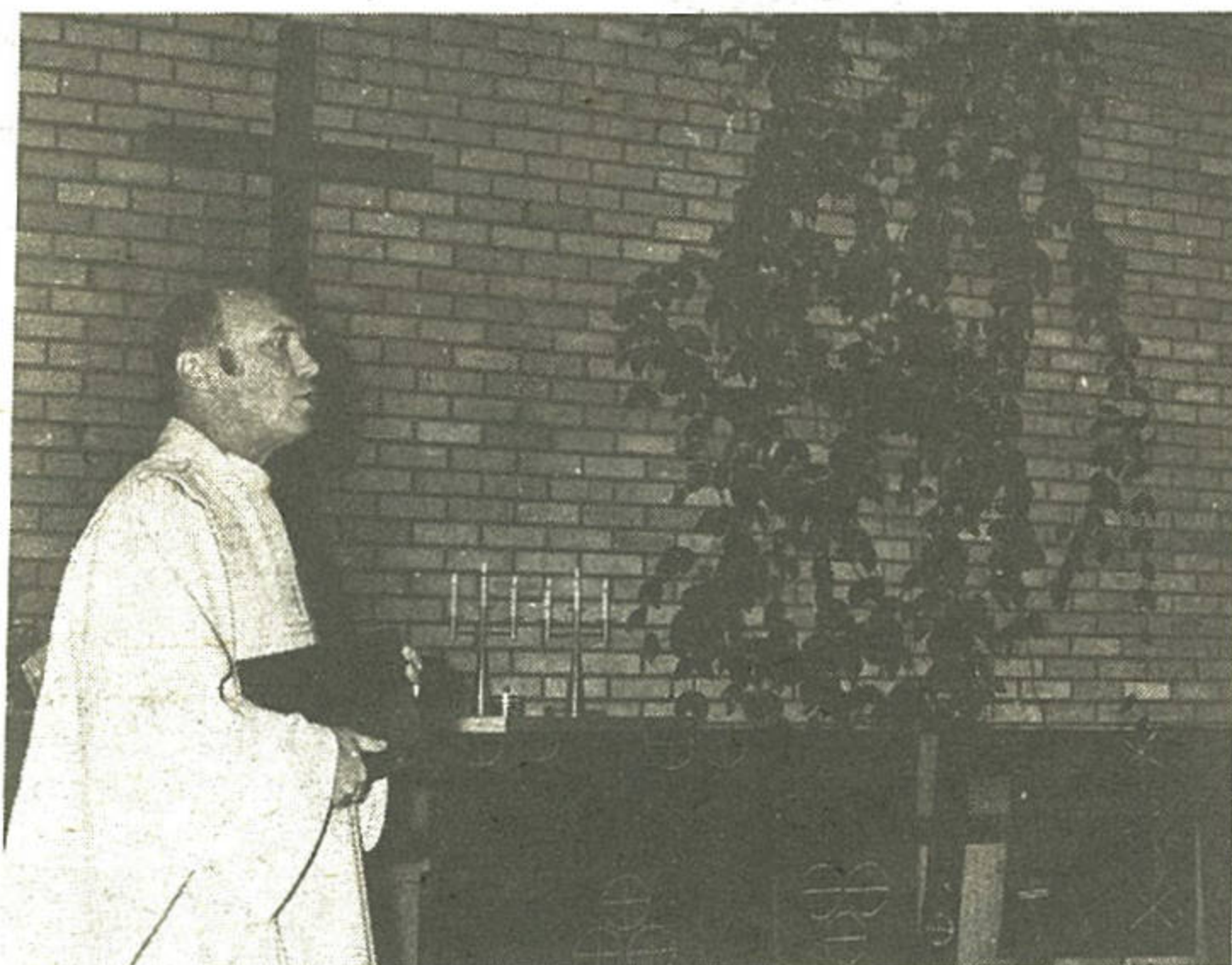
Ruosniemen kirkko sai alttaritekstiilit

Ruosniemen kirkkokeskuksessa vihittiin kynttilänpäivänä uudet alttarivaatteet, kasukat, stoolat, alttari-, kirja-, ja ehtoolliskalkkilinat käyttöönsä. Vaatteiden suunnittelusta ja toteu-

tuksesta on vastannut käsi-työnopeettaja Aira Karijärvi. Kirkon jumalanpalveluskäytännön mukaan nämä uudet välineet siunattiin seurakunnan läsnäollessa.

tyvä kuvio on ns. Jerusalemin risti, lilassa on käsimyksen merkinä orjantappurakruunu, vihreässä kolminaisuuden sympoli ja punaisessa Kristus-monogrammi.

Kymmenen vuotta on Ruosniemen kirkko ollut ilamn tunnuksiaan. Vuosi sitten otettiin käyttöön puinen alttariristi, jonka tekijänä on ruosniemeläinen Mertsu Koski, ja ulkoseinän risti, jonka on suunnitellut Jorma Vaajakari. Kirkon korrasteista puuttuvat enää yksittäiskynttilät, jotka myös ilmaisevat lukumäärällään pyhien juhla-arvoa, mainitsi kirkkoherra Aulis Karén esitellessään seurakunnalleen uusia kirkkotekstiilejä.

Ruosniemen kirkko on kaunistunut. Uudet alttarivaatteet on vihitty käyttöönsä. Kuvassamme kirkkoherra Aulis Karén esittelee alttaritekstiilejä seurakunnalle. Liturgiset värit kertovat mitä aikaa kirkkovuodesta elämme.

Taimi Eskola eläkkeelle

Pitkään Väinölän alueella seurakuntasisarena toiminut Taimi Eskola jäi vuodenvaihteessa eläkkeelle palveltuaan Porin seurakuntaa lähes 30 vuoden ajan. Tähän aikaan mahtuu paljon tapahtumia ja muistoja ajalta, jolloin diakonia oli pääosiltaan raskasta sairaanhoitotyötä. Virkaehtosopimusta eikä työnohjausta kirkolla ei vielä silloin ollut. Mutta se on ollut aikaa, jolloin todella tunsii olevansa tarpeen.

Istuessamme Taimi Eskolan uudessa yksiossassa Sampolessa, hän muistelee persoonallisella tavallaan työnsä alkuaikojia. Tullessaan vuonna 1948 Poriin, seurakunta oli jakamaton suurseurakunta. Taimi Eskola hoiti ns. viidennenosan aluetta, keskikaupunki oli jaettu kahden viranhaltijan kesken. Huomattavaa on, että silloin ei haettu virkoihin, vaan diakonissalaitokset lähettivät työntekijät seurakuntiin. Tietenkin omat toivomukset otettiin huomioon ja näin kävi Taimi Eskolan kohdalla.

Miten Väinölä on muuttunut?

Väinölän kirkko rakennettiin v. -56. Silloin kirkon ympärillä oli vain muutama talo. Vuosien saatossa uudisautusta on tullut kovasti. Toivoin parempaa asuntoa, koska entinen asuntoni oli liian pieni ja koska samoissa tiloissa kävi paljon ihmisiä vastaanotolla. Kun minulle osoitettiin Väinölää uudeksi työalueeksi, tuntui aluksi pahalta ymmärtää että joutuisin tutusta ympäristöstä aivan vieraiden ihmisten pa-

Taimi Eskolan albumeista löytyi vanha kuva vuodelta 1957, jolloin hän vieraili partiopoikien kesäleirillä Junnilassa. Pääsidoksen tekeminen kuului ensiapuharjoitteluun, jota Taimin johdolla käytiin Junnilan katoilla.

riin. Mutta myöntää täytyy että vuosien kuluessa Väinölä on tullut minulle hyvin rakkaaksi.

Millä tavoin nykyaikainen diakonia on muuttanut työtä?

Sairaanhoitotyö on jäänyt enenevässä määrin yhteiskunnan huoleksi. Sairaita ihmisiä joutuu seurakuntasisar kohtaamaan päivittäin ja näin ollen heitä on myös pyrittävä auttamaan ja huolehtimaan jatkohoitoon. Työn luonne kirkon diakoniatyössä on oleellisesti muuttunut sielunhoitokeskeiseksi. Vanhukset ovat pysyneet yhtä suloisina ajan keskellä. Heistä minä olen aina pitänyt.

Työn ilot ja surut?

Tuntuu siltä että surut ovat unohtuneet, jos niitä on ollutkaan. Olen iloinut työssäni palveluksen tehtävästä. Tällä hetkellä ajattelen siunausta, joka on tullut osakseni asunnon ja muiden olosuhteiden myötä.

Olit lähes 30 vuotta toisten palvelijana. Tuntuuko eläkeläisen aika pitkältä?

Voi hyvän aika! Kyllä touhuamista riittää. Harrastuksia on monia. Mielelläni teen käsitöitä tai - kokoan palapelejä. Pidän myös yhteyttä entiseen ja pitkäaikaiseen työtoveriini. Väinölän kirkkoon haluan edelleen sunnuntaisin. Eikös tämä ole elämänrikkautta.

Oloillat – uutta nuorisotoimintaa Porissa

Oloiltatoiminta on Porissa vielä melko uutta nuorten parissa tehtävää työtä. Nämä seurakuntien järjestämät illat ovat kuitenkin saavuttaneet nopeasti nuorten suosion, kertoo oloiltaidean luoja, nuorisodiakoni Seija Mäkelä seurakuntien nuorisokeskuksesta. Oloiltatoiminta, jota sanotaan myös avoimien ovien toiminnaksi, kuuluu seurakuntien erityisnuorisotyön piiriin. Tämä työ kohdistuu ns. liittymättömään nuorisoon eli jenginuoriin.

Toisenlainen vaihtoehto

Oloillat ovat toisenlainen vaihtoehto viettää iltaa. Seurakunta tarjoaa nuorille paikan, johon he voivat tulla pelaamaan erilaisia pelejä kuten pingistä ja koronaa, juomaan teetä, kahvia tai limsaa. Myös musiikkia on kuunneltavana. Nuoret saavat vapaasti oleskella, tulla ja mennä, tavata toisiaan ja viettää iltaa yhdessä istuskellen. Jokaisessa illassa on henkilö, joka valvoo ettei mitään ikävyöksiä pääse tapahtumaan. Tällaisella toiminnalla on saavutettu jo valmiiksi muutoutuneita jengejä ja nuorten porukoita, jotka yleensä iltatöihin kokoontuvat esim. baareissa ja kadulla. Tällaiset jengit ovat uskollisia oloiltaalaisia jotka käyvät säännöllisesti. Mukana on myös sellaisia, jotka eivät kuulu mihinkään kiinteään jengiin.

Retkitoiminta kiinnostaa

Oloilloissa käyvien nuorten kanssa pyritään suunnittelemaan myös toimintaa. Tähän asti suosituin toimintamuoto on retket. Retkitoiminta onkin mitä verrattomasti nuorisotyön muoto sellaisten nuorten parissa, jotka eivät halua osallistua mihinkään järjestettyyn toimintaan niin seurakunnan kuin kunnan ja järjestöjenkin piirissä. Retket ovat olleet joko yhden illan, tai koko viikonlopun kestäviä ja ovat suuntautuneet lähiseuduille. Tällä hetkellä avoimien ovien toimintaa on tiistaisin Eteläkaupatori 4:ssä (sisäänkäynti Antinkadun puolelta), keskiviikkoisin Vähärauman koululla ja Lyttilän rukoushuoneessa ja perjantaisin Pihlavan kirkon alakerrassa. Pihlavan nuorilla on oma "kolonsa" jonka he saavat sisustaa ja maala-

ta haluamallaan tavalla. Tulevaisuudessa pyritään mahdollisimman pian järjestämään oloiltatoimintaa myös Pormestariin ja Väinölään.

Nuorten asenteet ennakkoluuloisia – oloilloissa ei saarnata

Useilla nuorilla on ennakkoluuloja illoista nimenomaan siksi, että ne ovat seurakuntien järjestämiä. Näissä illoissa ei tarvitse kuitenkaan pelätä pakkosyöttöä "saarnojen" voimin. Jos hengelliset asiat kiinnostavat, niistä kyselemiseen ja keskusteluun on mahdollisuus ohjaajan kanssa. Tätä nuoret käyttävätkin hyväkseen. Musiikin kautta voi myös jokuuötää vastauksen mieltä kaivertaviin kysymyksiin. Täten myöskin musiikin avulla tarjotaan nuorille toisenlainen vaihtoehto. Tällaisen toiminnan avulla seurakunta tahtoo olla auttamassa nuoria mielekkääseen vapaa-ajan toimintaan tarjoamalla heille kivan paikan, jonne voi mennä. Näin ainakin yhden illan kohdalla on kysymys "minne tänään mennä" aiheeton.

PALVELUKSEEN HALUTAAN

Vahtimestari-hautausseaton ohjaaja

saa työtä Käppärän hautausmaalla n. 2 päivänä viikossa. Tehtävä soveltuu eläkkeellä olevalle henkilölle. Työ on jatkuvaa ja sen voi aloittaa heti.

Toimistoapulainen

saa työtä Käppärän hautausmaan toimistossa n. 6 kk:n ajaksi. Tehtävä soveltuu toimistotyökokemusta omaavalle henkilölle. Työn voi aloittaa maaliskuuhuhtikuussa.

Kausityöntekijät

seurakuntien hautausmaille tulevaisu hoitokaudeksi, hakemukset vanhat ja uudet työntekijät 15. 3. 1976 mennessä.

Tehtävistä lähemmin seurakuntien ylipuutarhuri Pentti Räsänen.

Seurakuntien taloustoimisto, Hallituskatu 9, puh. 44 892 varmimmin kello 8-11.

Mitä lähiökirkolta toivotaan? Teljän kirkko tehtävässään kerrostalojen keskellä

Vuorivirran perheessä on todettu, että lasten ollessa "kirkonkerhossa" äiti ehtii ja jaksaa hoitaa kotityöt paremmin. Perheenäidit joutuvat kuitenkin olemaan paljon kotona. Virikkeiden saamiseksi toivottiin esimer-

kiksi arki-iltaisin järjestettäviä keskusteluryhmiä. Jukka ja Maileena Vuorivirran lisäksi kuvassa ovat perheen kolme tytärtä Sari (vasemmalla), Karoliina ja Saija-Mari.

Palveleva Puhelin

SINUA KUUNNELLAAN,
KANSSASI KESKUSTEL-
LAAN.

 15 566

KESKUSTELU ON
LUOTTAMUKSELLISTA.

 15 566

SINUN EI TARVITSE
ILMOITTA A NIMEÄSI.

 15 566

RAHA- JA ASUNTOAPUA
EI VOIDA JÄRJESTÄÄ.

Porin ev.lut. seurakunnat

Porin Kirkkosanomats

Porin ev.lut. seurakuntien jul-
kaisu 33.000 kpl. Jakelu jokaiseen
porilaiseen talouteen.
Päätoimittaja
Paavo Yrjölä
Toimitussihteeri
Hannu Rasila
Toimituskunta
Helena Rosenblad ja Veli-Pekka
Jarva

SATAKUNNAN KIRJATEOLLISUUS OSAKEYHTÖ, OFFSET, PORI 1976

Teljän seurakunnan punatiilinen kirkko on keskellä kerrostaloasutusta. Onko kirkko saanut yhteyden kerrostalojen asukkaisiin? Osallistuvatko nämä seurakunnan tilaisuuksiin? Käyttävätkö he hyväkseen seurakunnan tarjoamia palveluksia? Onko kirkko lähiasukkaiden kotikirkko?

Nämä mietteet tulevat mieleen, kun katsoo kirkkoa kerrostalojen keskellä.

— Uusia toimintamuotoja Teljän seurakunnassa kuitenkin kehitellään, kertoi kirkkoherra Pauli Vuola. Alkuun lähdetään silti vaatimattomasti ja ikään kuin tunustellen. Päämääränä on luoda entistä vahvemmat siteet kerrostalojen asukkaisiin.

Kirkkoherra Vuola sanoi, että seurakunnan työvoimapolusta huolimatta on kevään kuluessa tarkoitus kutsua kerrostalojen asukkaita parina sunnuntaina tutustumaan kirkkoon ja seurakunnan toimintaan. Ehkä samalla keskusteluissa viriää uusia aloitteita seurakunnalliseen toimintaan.

Kevään kuluessa on tarkoitus järjestää myös seurakunnan nuorille aviopareille oma tilaisuutensa, johon kirkkoon tutustumisen lisäksi kuuluisi pätevä alustajan esitys nuorten avioparien asioista ja ongelmista.

Mitä mieltä seurakuntalaiset?

Miten lähiseudun asukkaat ovat kokeneet kirkon tulon naapuriinsa? Kysyimme sitä muutamalta kirkon viereisten kerrostalojen asukkaalta.

— Nyt kun kirkko on tullut lähelle, on jumalanpalveluksessa käynnistä tullut sunnuntaipäivän kohokohta. Teljän kirkosta on tullut minulle kotikirkko, sanoo puhtaaksi piirtäjä Taina Salminen.

Hän kertoo, että koko hänen

seurakunnassa olemisensa on muuttunut. — Tunnen kuuluvani kiinteämmin seurakuntaan. Kirkossa pidettävistä tilaisuuksista osallistun jumalanpalveluksiin ja urkukonsertteihin.

Hän toivoisi kirkossa järjestettävän useammin tilaisuuksia myös arki-iltoina.

— Tiedän, että seurakunnan työntekijöillä on kädet täynnä työtä, mutta siitä huolimatta toivoisin kirkon arkitilaisuuksia lisäävän. Erityisesti kaipaan aivan tavallisia seuroja puheineen ja virrenveisui-
neen. Ehkä arki-iltojen raamattutunnitkin olisivat paikallaan. Seurakunnan maallikkojäsenet kenties voisivat näissä tilaisuuksissa helpottaa seurakunnan varsinaisten työntekijöiden työtaakkaa, Taina Salminen arveli.

Hän otaksui tällaisten tilaisuuksien luovan myös kiinteämpää seurakuntayhteyttä. — Tilaisuudet varmaankin toisivat uusia yhteyksiä seurakuntalaisten keskuuteen. Seurakuntayhteys lujittuisi, hän sanoi.

"Kirkonkerho" perheenäidin apuna

Seurakunnan päiväkerhojen merkityksen huomaa selvästi kolmelapsisen perheenäiti. Jukka ja Maileena Vuorivirran lapset, 6-vuotias Sari ja 4-vuotias Saija-Mari käyvät mo-

Yksiselitteistä vastausta kysymyksiin on kuitenkin vaikea antaa. Kerrostalojen asukkaat saattavat odottaa seurakunnalta jotakin uutta toimintaa, mutta eivät itsekään aina osaa ilmaista, mitä uusia toimintamuotoja tarvittaisiin. Seurakunnan vähäisen työntekijämäärän voimat taas eivät tahdo riittää muuhun kuin jo käynnissä olevan toiminnan ylläpitämiseen.

lemmat kaksi kertaa viikossa eri aikoina seurakunnan päiväkerhossa.

— Tytöt ovat päiväkerhossa kolme tuntia. Perheenäiti voi olla kiitollinen siitä, että lapsilla on turvallinen ja luotettava paikka, missä voivat olla yhdessä muiden lasten kanssa muutaman tunnin päivässä, Maileena Vuorivirta sanoi.

Lasten käynti päiväkerhossa helpottaa perheenäidin työtä. Jää paremmin aikaa siivoukseen, kaupassakäyntiin ja ruoanlaittoon. Samaan aikaan lapset saavat kerhossa virkeitä, opetusta ja ohjausta monissa asioissa, hän sanoi.

Molemmat vanhemmat pitivät onnistuneena jumalanpalvelusten aikana kirkossa järjestettyä lapsenvahtipalvelua. — Kirkossa käydessä voidaan nuorin tytär, vajaan puolentoista vuoden ikäinen Karoliina jättää leikkimään muiden lasten kanssa valvottuun ohjaukseen.

Myös joulun aikana järjestettyä yökirkkoa Vuorivirrat pitivät hyvänä. — Olemme nyt käyneet siellä kahdesti, ja molemmilla kerroilla on tunnelma kirkossa ollut erityisen harras ja miellyttävä, he kertoivat.

Puutteen seurakunnan toiminnassa he pitivät siitä, että suoraan heidän ikäisilleen järjestettyjä tilaisuuksia on melko vähän. Tilaisuudet — niin ainakin toisinaan tuntuu — on järjestetty lapsille ja nuorille tai sitten vanhoille.

Toisaalta he olivat valmiit myön-

Seurojen ja raamattutuntien pitämistä arki-iltoina toivoi puhtaaksi piirtäjä Taina Salminen. Aivan kirkon vieressä asuvana on Teljän kirkosta tullut hänelle todellinen kotikirkko.

tämään, että tämänikäisen väestön olisi pyrittävä myös itse hakeutumaan kirkon tilaisuuksiin. Perheenisän vuorotyö, perheestä huolehtiminen ja perheen harrastukset vaativat myös oman aikansa, joten jo tästä syystä on vähän aikaa etsittyä seurakunnan yhteyteen.

— Kotirouville ehkä voitaisiin järjestää jotain tilaisuuksia, Maileena Vuorivirta sanoi. Perheenäidit joutuvat olemaan päivät pitkät kotona eivätkä siten saa paljonkaan virkeitä muualta. Ehkä jo-

kin keskusteluryhmä olisi paikallaan.

Urkukonserttien vastapainoksi toivoi Jukka Vuorivirta myös uudemman hengellisen musiikin saamista kirkon tilaisuuksiin. — Vaikka uusi musiikki on "kevyempää", ei se mielestäni mitenkään alenna kirkon arvoa. Monet vanhemmat ihmiset menevät kirkkoon saadakseen veisata virsiä, mutta nuoremmat haluaisivat varmasti silloin tällöin laulaa reippaamminkin, hän sanoi.